

Merceria

de Josep R. Cerdà

En Miquel arriba. Parlen a l'escala.

Miquel: No estava segur...

Santi: Sí, sí...

Miquel: ...de si havíem quedat aquí.

Santi: És aquí, sí. Com que és un soterrani, no es veu molt.

Miquel: Feia un munt de temps que no hi passava, per aquí, jo.

Santi: Sí, darrerament, està un poc mortot, tot això.

Miquel: Creia que estava tancat i tot.

Santi: No, no. Hi ha locals oberts, encara.

Miquel: Feia molt que esperaves?

Santi: No, he arribat fa no res.

Miquel: No diries mai de què ho conec, jo, això.

Santi: Doncs, no.

Miquel: Un parent meu hi tenia un local. Crec que era seu. Una merceria. Però fa molt de temps.

Santi: Ho crec, això fa temps que està bastant buit.

Miquel: Quan era petit, alguna vegada vaig venir... Està molt canviat, clar.

Santi: Supòs que sí. Una merceria, has dit?

Miquel: Sí, era una tia meva que tenia...

Santi: Un temps els locals eren de gent de la part forana. Es degué posar com a de moda, posar una botiga aquí. I ara ja ho veus.

Miquel: Bé... per què hem quedat aquí?

Santi: Home, per preparar la festa d'en Joan, no?

Miquel: Sí, i aquí hi ha el restaurant?

Santi: No, no anam al restaurant. El restaurant ja el tenim. És al polígon.

Miquel: Ah. Al polígon? I és bo?

Santi: Què té més. Sí, supòs que sí.

Miquel: I aquí, què hi ha?

Santi: He, he... què hi ha? Tu què et pensaves, que cercàvem el restaurant?

Miquel: Sí. (Pausa). No. No em diguis que...

Santi: Què?

Miquel: Què voleu, òstia, sou uns horteres. Voleu dur stripers? Pareixeu hooligans, joder.

Santi: Què dius? Stripers? No, no. Tu per qui m'has pres? A veure, tu per qui m'has pres?

Miquel: Perdona, jo...

Santi: Però tu què et penses? Que jo som un home casat, amb fills. I que tenc una edat. Som una persona respectable i adulta. On vas, animal, stripers?

Miquel: Perdona, m'havia semblat...

Santi: Per favor, home.

Pausa

Miquel: Doncs així...

Santi: Així què

Miquel: Què feim aquí? Tenim el restaurant. Què falta? Per què hem quedat? Què vols dur, a la festa?

Santi: Putes.

Miquel: No m'ho puc creure. Santi, per favor...

Santi: Què passa?

Miquel: I na Sílvia? Què dius, ara? No em puc creure que m'estiguis dient... Tu vas de putes?

Santi: Com molta de gent.

Miquel: És que estic flipant, Santi. De veres que estic flipant.

Santi: Escolta, en Joan ha de tenir una festa increïble. Que ningú dels que hi serem oblidi en la seva puta vida. Ho hem de fer bé.

Miquel: Mira que ets vulgar...

Santi: Ah, a tu no t'agrada, follar? Mira-te'l, el senyoret.

Miquel: No és això. És degradant. És masclista i és cutre.

Santi: Miquel, som humans, i els humans feim això. No siguis hipòcrita. Telecinco no la mira ningú i al PP no el vota ningú, però tots dos sabem que les coses no són així. I als tios ens agrada follar, i això, qui ho fa quan i com vols i sense posar condicions són les putes. Les coses són així.

Miquel: Des de quan, ho fas, això?

Santi: Miquel, Miquel, què m'estàs contant? Si això és una tradició ancestral. A tu no t'hi duia ton pare?

Miquel: No, mon pare, no. Es veu que a ca nostra, això no...

Santi: Em pensava que eres més normal, Miquel. Que no sou catòlics?

Miquel: Que no, Santi. Jo això a ca nostra no ho he vist mai.

Santi: Bé, bé. Per culpa de gent com tu s'està morint el petit comerç tradicional.

Miquel: I no bastaria un striptease?

Santi: O feim les coses bé, o millor no fer-les. Està decidit. Hauries d'estar orgullós, els altres varen estar d'acord que venguessis tu amb mi a triar.

Miquel: Sou uns cabrons.

Santi: Desagraït.

Miquel: I on em duus? A la porta de Sant AnSanti, a veure nigerianes?

Santi: T'he dit que farem les coses ben fetes. Aquest local està molt bé. Dels millors de Palma.

Miquel: Quin local?

Santi: Aquí mateix.

Miquel: Què se suposa que hem de fer?

Santi: Triar. Tastar i triar.

Miquel: Ah, no. Jo no...

Santi: Tu sí. Escolta, joestic un poc condicionat. Ho conec massa, això. I em deixaria dur per les meves manies. Per això vàrem decidir que tu, que eres el verjo en aquests temes, seràs més objectiu. Pensa que li hem de preparar a en Joan el millor regal de la seva vida. Passa..

Miquel: Tu ja el coneixes aquest lloc.

Santi: Sí, i ens esperen.

Passen a la sala. Entra na Joana.

Joana: Hola, ja sou aquí.

Santi: Sí.

Joana: Aquest és el teu amic?

Santi: En Miquel, sí.

Joana: Com estàs, rei?

Miquel: Bé, bé.

Joana: Però seis. Voleu alguna cosa?

Santi: Si de cas, després.

Joana: Us he preparat la millor selecció que he pogut.

Santi: Estava segur. Pensa que hem de quedar bé.

Joana: Com a senyors, quedareu. Qui és, l'afortunat?

Miquel: En Joan, un amic nostre.

Joana: Ah, n'esperam un altre.

Santi: No, en Joan és el que es casa.

Joana: Ai, què graciós. No, vull dir l'afortunat, el que provarà les nines.

Santi: Ell.

Miquel: Cabró.

Joana: Ah, que no vols? No t'agraden? En vols veure més?

Santi: Miquel, per favor. La teva opinió és important.

Miquel: No, és que estic emocionat.

Joana: Ah, molt bé. I com t'agraden, a veure. Nines, feis bona cara. En tenim de russes, unes quantes de tropicals, i també de mallorquines. Quines t'agraden més? No m'heu dit quantes en voleu.

Santi: És que això depèn de com siguin, i del que facin.

Joana: Ja. Tu per quina vols començar?

Miquel: No ho sé. La veritat.

Santi: Pots triar, eh? Aquí no et tallis.

Joana: Na Jeni és mooolt carinyosa. Sé cert que t'agradarà.

Santi: Per mi millor començar per una més experimentada. En Miquel no és molt de...

Joana: Ah. D'acord. Ho entenc.

Miquel: A ca nostra no ho som molt, d'això...

Joana: Això és fins que comences. Ja ho veuràs. Aquí hi tornaràs, segur, eh?

Miquel: *(Somriu nirviós.)*

Santi: Les russes són molt bones. I són tan guapes que impressionen. Foten unes mamades, que no t'ho pots...

Miquel: Santi, no ho facis més difícil...

Joana: Ui, petitó. Mira, no t'ha de posar nirviós *(L'abraça i s'asseu a damunt en Miquel)*. Quin temps fa que no mulles?

Miquel: Bé, ara...

(Sona un clàxon)

Joana: Heu aparcat al gual?

Santi: Sí. Però a aquestes hores, no...

Joana: Òstia, sí, és un pesat que tant li és treure el cotxe a les tantes. *Segueix sonant el clàxon.* Millor si el treus, el cotxe, eh?

Santi: Ja hi vaig, ara torn.

Joana: Vols que jo t'encalenteixi un poc, primer?

Miquel: Bé...

Joana: Has vist què tenc, aquí guardat per a tu?

Miquel: Sí, sí. Està molt bé.

Joana: Vols que ho facem aquí, o anam al reservat?

Miquel: Aquí hi ha un reservat?

Joana: Darrere aquella porta. No és molt gran, però és més íntim.

Miquel: I hi ha una escala que puja?

Joana: *Estranyada.* Sí.

Miquel: I devora, uns lavabos?

Joana: Sí.

Miquel: Que tenen unes rajoles verdes?

Joana: Tu ja havies vingut, aquí?

Miquel: Fa temps.

Joana: Ahà

Miquel: És graciós, però la situació no era molt diferent d'aquesta.

Joana: Què?

Miquel: Vull dir que també m'hi vaig amagar, jo a aquell bany.

Joana: Però no havies dit que tu no...

Miquel: Fa molt de temps. Saps que era, això?

Joana: Una merceria.

Miquel: Com ho saps?

Joana: Era de ma mare.

Miquel: Traspalsat. Espera, tu... tu...

Joana: I tu com així...?

Miquel: Tu noms...

Joana: Joana.

Miquel: Joana Ferrer?

Joana: Sí.

Miquel: Te'n recordes del tio Sebastià?

Joana: Un germà de mon pare.

Miquel: Que tenia tres fills, i tenia una finca per devers Petra.

Joana: Sí, sí.

Miquel: De vegades jugaves amb els cosins per aquí, que ens amagàvem al magatzem de la merceria de ta mare.

Joana: Òstia puta.

Miquel: Sí

Joana: Tu ets en Miquel.

Miquel: Sí.

Silenci.

Joana: Doncs, mira, la merceria la vàrem tancar.

Miquel: Com està, ta mare?

Joana: És morta. Va morir fa...

Miquel: Oh, em sap molt de greu.

Joana: No, fa 6 anys, ja. I ja estava molt velleta, la pobra dona.

Miquel: Jo, és que... com que va passar allò de ton pare...

Joana: Sí, bé. Va ser molt desagradable, però fa molt de temps.

Miquel: Doncs, clar. A ca nostra no varen tornar a...

Joana: Sí, a ma mare li va saber molt de greu. Però són coses que passen.

Miquel: Vull dir que jo no tenc res, eh?

Joana: No, clar, clar. Són coses que no saps per on les has d'agafar...

Miquel: I no t'hi fiques, saps? Et diuen: el tio se n'ha anat a viure no sé on, que s'ha separat... i no vas a cercar... els teus són els teus, i...

Joana: Que no passis pena. Que ho entenc.

Silenci.

Joana: Doncs ja ho veus. Aquí, és que pel centre, un negoci normal no dóna... Jo no sé com aguanten els xinos...

Miquel: Ja.

Joana: I a tu com et va tot?

Miquel: Bé, estic a un ambulatori, a Manacor. A recepció.

Joana: Tots dos feim feina cara al públic, eh?

Miquel: Sí.

Joana: Mira tu.

Silenci

Miquel: Doncs en aquells banys ens amagàvem. No te'n deus enrecordar.

Joana: Ah. No. Sé que ma mare hi guardava capsos.

Miquel: Sí, de sostens. I tu te les provaves. Jo et mirava.

Joana: Ah, sí?

Miquel: Et posaves calcetins... a dins... perquè...

Joana: Ja.

Miquel: Bé, tenies 10 anys, vull dir que no has d'estar...

Joana: Coses de nins.

Miquel: Exacte. Coses de nins.

Joana: Començ a recordar-ho. Tu duies sempre els cabells molt curts.

Miquel: Com que agafava polls, ma mare...

Joana: Sí, sí, és ver. I no eres tu el que ens contava històries?

Miquel: Sí que ho feia, sí. Un dia us vaig deixar tancades a tu i a la meva germana a les fosques en aquesta mateixa sala. I des de l'altre costat de la porta us feia por fent veus.

Joana: Siiiií. I després vares comparèixer desfressat, amb una faixa pel cap amb uns calcetins a les mans, i cridant...

Miquel: M'agradava fer coses així.

Joana: Contaves sempre històries de monstres

Miquel: Ja veus. Monstres fets de faixes.

Joana: I jocs de mans. Ens mostraves trucs de màgia.

Miquel: Sembla mentida, les coses que...

Joana: Que ens fan por quan som petits.

Miquel: Sí.

Joana: Com si els monstres tinguessin cara. Com si poguessis donar la culpa a un monstre de les coses que desapareixen. Com si fos la màgia el que converteix una merceria en això. I a una nina, en una puta.

Silenci.

Miquel: O sigui que es va morir, ta mare.

Joana: Sí. I la teva germana?

Miquel: Ui, viu a Barcelona. Va anar a estudiar, i ja va quedar allà. Té un infant, i...

Silenci.

Joana: Bé, que si et fa més ganes alguna de les nines... *(a una del públic)*. Mariluz, hazle caso a este señor...

Miquel: No, no, si...

Joana: És molt bona, eh? Tothom m'ho diu.

Miquel: D'acord. Però no cal... Ja veig que... sí, va bé.

Joana: Segur que no vols...?

Miquel: No, no. Si tu ho dius...

Joana: Bé, i si puc fer...

Miquel: No, no. És igual.

Joana: Que no et tallis, eh? Si per mi és feina.

Miquel: Ja, ja.

Joana: I que siguem cosins, doncs, a mi no...

Entra en Santi

Santi: Ja està. *(A en Miquel)* Encara no has començat?

Miquel: Ha estat ràpid, però ja he triat.

Santi: Molta via, has fet.

Miquel: La falta de costum. M'he emocionat molt aviat.

Santi: Joder, sempre m'has de fer quedar malament.

Joana: No ha quedat gens malament. Ha estat monstuós. De por.

Santi: Bé, donc quines?

Miquel: Na Mariluz i na Jeni.

Santi: Aquestes dues? Molt bon ull, Miquel. Quedarem com a senyors. Doncs hauríem de quedar d'acord en el lloc, hora i el preu.

Joana: No passis pena, d'això. Ja ho arreglarem. (*Li dóna una targeta*). Em telefonem i quedam

Miquel: Au, anem.

Joana: Torna quan vulguis, eh?

Miquel: Clar. Ara ja sabré on t'amagues.